

Το πέρασμα στο Μπουτάν

Αθήνα - Κατμαντού (Νεπάλ) - Ραο (Μπουτάν): αεροπορικώς.

2.400 €
το συνολικό κόστος, καλύφθηκε από χορηγούς του ποδηλάτη

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΝ

Έκταση 47 τετρ. χιλιόμετρα και πληθυσμό 691.141, με πρωτεύουσα την Τιμπού

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Στις παρυφές των Ανατολικών Ιμαλαίων και συνορεύει με την Κίνα και την Ινδία

ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

Το 2008 ολοκληρώθηκε η μετάβαση του πολιτεύματος από απόλυτη μοναρχία σε συνταγματική μοναρχία

ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Η τοπική ντζόνγκα, η λόχτσαμ (διάλεκτος του Νεπάλ) και η αγγλική

Πηγή: <http://el.wikipedia.org>

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

848 χλμ. η ποδηλατική διαδρομή, 11 συνολικά οι ημέρες της ποδηλασίας, 10-13 ημερησίως οι απαιτούμενες ώρες στα πεντάλ

13.435 μέτρα η υψομετρική διαφορά κατά την ανάβαση, 15.710 μέτρα κατά την κατάβαση

2.320 τα μέτρα της υψομετρικής διαφοράς κατά την ανάβαση στην πιο δύσκολη ημέρα: για 85 χλμ. χρειάστηκαν συνολικά 12 ώρες!

«Για όλα αυτά που θέλω να κάνω έξω στη φύση, μάλλον χρειάζομαι ακόμα δύο ζωές!», λέει ο 36χρονος ερασιτέχνης ποδηλάτης Νίκος Τόδουλος, που διέσχισε το Μπουτάν με το ποδήλάτο του

Ο γύρος των Ιμαλαίων με ποδήλατο

Οι ορθοπεταλιές του Ν. Τόδουλος στο βασίλειο του Μπουτάν ήταν μόνον η αρχή

«Έχω ένα σχέδιο στο μυαλό μου: με το ποδήλάτο μου θέλω να διασχίσω τμηματικά όλες τις χώρες όπου ανήκουν τα Ιμαλία, συνολικά 4.200 χιλιόμετρα. Τώρα, λοιπόν, σειρά είχε να φτάσω ως το πιο απομονωμένο βασίλειό τους, το Μπουτάν, να διανύσω 848 χιλιόμετρα μέσα σε 14 ημέρες. Το παρθένο ορεινό σκηνικό καθιστά τη διάσχιση αυτή ως μια από τις πιο όμορφες κι εντυπωσιακές ποδηλατικές διαδρομές στην Ασία!».

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Πέτρος Στεφανής
pstefanis@hotmail.com

Συμπλήρωσε επιτυχώς άλλο ένα κομμάτι στο παζλ της διαδρομής - πρόκλησης, που έχει σχεδιάσει και υλοποιεί συστηματικά από το 2004. Ο 36χρονος μηχανικός πληροφορικής και κομπίστας ποδηλάτης, μέλος του ορειβατικού συλλόγου ΠΟΑ κ. Νίκος Τόδουλος δεν είχε τίποτα να φοβηθεί: το είχε άλλωστε βάλει και στοίχημα με τον εαυτό του, να κάνει πράξη το δι-

■ Ως «ευγενικούς και πολύ φιλόξενους ανθρώπους» περιγράφει ο ποδηλάτης Νίκος Τόδουλος τους χωρικούς του Μπουτάν

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο Έλληνας ποδηλάτης σκοπεύει να καλύψει 4.200 χιλιόμετρα στη μεγαλύτερη οροσειρά του κόσμου

τροχο όνειρό του, να περιπλανηθεί εκ νέου με το αγαπημένο του ποδήλατο βουνού (mountain bike) γύρω από τη φημισμένη οροσειρά των Ιμαλαίων!

«Κάθε φορά κάνω κι ένα διαφορετικό κομμάτι τους, μέχρι να ολοκληρώσω στο σύνολό του το γκεντρίμ μου - μου απομένουν πλέον το βασίλειο του Sikkim στη Βόρεια Ινδία και η διαδρομή από το Καζακστάν ως το Πακιστάν. Τώρα τον Οκτώβριο, μόλις επέστρεψα από το Μπουτάν, τη Νοτιοκεντρική Ασία. Επί δύο εβδομάδες, διήνυσσα την απόσταση από τα δυτικά της χώρας, το κάστρο Drukgyel Dzong, προς τα ανατολικά, το Samdrup Jongkhar, στα σύνορα με την Ινδία», περιγράφει. Με πολλές άλλες δύσκολες ποδηλατικές διαδρομές σχεδόν σε ολόκληρο τον κόσμο, σε 16 χρόνια ανάλογης εμπειρίας του, διαπίστωσε πως και η

πρόσφατη ήταν ανάλογα απαιτητική κι επίπονη, όπως την περίμενε. «Για την ακρίβεια, μάλιστα, κάποιες ανηφόρες παραίταν μεγάλες, οι υψομετρικές διαφορές τεράστιες - αυτός ο βαθμός δυσκολίας είναι που παίζει ρόλο σε μια τέτοια απόσταση, όχι τα χιλιόμετρα που θα διανύσεις: τα συνεχώς ανέβα - κατέβα στο βουνό έφταναν τα 13.600 μέτρα στις αναβάσεις. Ακόμα πιο πολύ, τα 16.500 μέτρα στις απόκρημνες καταβάσεις...», λέει στα «ΝΕΑ».

Τα εμπόδια

Πέρα από το «ασανέρ» αυτό, μπροστά του είχε κι άλλα φυσικά εμπόδια. Στο τέλος, όμως, όλα τα ξεπέρασε. «Με απασχόλησαν

οι συνεχείς κατολισθήσεις, αλλά και οι απότομες διαφορές στη θερμοκρασία: από την πολλή ζέστη, τους 35-40 βαθμούς με υγρασία, κοντά στην Ινδία, συνάντησα και υπό το μηδέν κρύο στα ψηλά περάσματα, εκεί σχεδόν μόνιμα ο δρόμος είχε και πάγο. Παρ' ό' αυτά, συνειδητά διάλεξα να πάω εκεί τη συγκεκριμένη εποχή, γιατί είναι η καλύτερη, το τέλος των μουσώνων, και δεν βρέχει καθόλου», εξηγεί ο κ. Τόδουλος. Προηγουμένως, είχε φροντίσει να εγκλιματιστεί επαρκώς εν όψει των συνθηκών που θα συναντούσε στο ταξίδι του. «Προτού φτάσω στο Μπουτάν, έκανα, μαζί με τη γυναίκα μου, την κλασική πεζοπορική διαδρομή, 14 ημερών, στο Νεπάλ, μέχρι την κατασκήνωση

βάσης του Έβερεστ, στα 5.300 μέτρα. Αυτό με βοήθησε και στο ποδήλατο, γιατί είχα ήδη προσαρμοστεί στο μεγάλο υψόμετρο. Εννοείται πως ένας τέτοιος προορισμός, κατ' αυτόν τον τρόπο, προϋποθέτει την πολύ καλή φυσική κατάσταση. Το πιο σημαντικό, ωστόσο, είναι να είσαι έτοιμος και πνευματικά. Από εκεί και πέρα, οφείλεις να έχεις και το ποδήλάτο σου σε άριστη κατάσταση, γιατί δεν υπάρχει πουθενά κανείς για να σε βοηθήσει. Αν, δηλαδή, δεν έχεις μαζί σου ανταλλακτικά και δεν ξέρεις να το επιδιορθώσεις...», διηγείται. Τα τρία σκασμένα λάστιχα σε μια μέρα αποδείχθηκαν για εκείνον παιχνιδάκι.

Αντιθέτως, πιο πολύ τα χρειάστηκε στα σύνορα Μπουτάν - Ινδίας, με τον συνοριοφύλακα που επίμονα δεν τον άφηνε να περάσει! «Τότε νόμιζα ότι θα ξεμείνω εκεί, στη νεκρή ζώνη. Αλλά ευτυχώς, τελικά τον έπεισα με τα λόγια μου και μ' άφησε. Το ίδιο και τον αστυνομικό που ήθελε να μου κόψει κλήση, γιατί δεν φορούσα κράνος στο βουνό... Απεναντίας, οι υπόλοιποι ντόπιοι που συνάντησα κατά μήκος της πορείας μου ήταν πολύ ευγενικοί και φιλικοί μαζί μου, μόνιμως γελαστοί. Ήθελαν να με βοηθήσουν με τον τρόπο τους, αρκετοί μου πρόσφεραν κι από το λιγοστό φαγητό τους. Το κυρίως πιάτο στους κατά τόπους μικρούς ξενώνες, τα lodges, όπου διανυκτέρευα, ήταν πάντοτε ρύζι με τσίλι», θυμάται. Στη μνήμη του κρατά και το περιστατικό με ένα διερχόμενο γκρουπ τουριστών από τη Νορβηγία. «Σε μια από τις θεόρατες ανηφορίες, στα 3.425 μέτρα, με είδαν και κατέβηκαν από το πούλμαν τους: για τα δύο επόμενα, τα τελευταία, χιλιόμετρα με ακολουθούσαν με τα πόδια! Μου έδιναν κουράγιο και με χειροκροτούσαν!».